

Стожари

Четверта книга другого циклу «Нове пророцтво» серії світового бестселера «Коти-вояки».

Пліч-о-пліч, лапа в лапу чотири Клани подолали нелегкий шлях до нового дому, де на зголоднілих, виснажених котів чекає безліч здобичі, але ще більше — небезпек. Тепер вони мають забути все, що їх єднало, і знову стати суперниками, які відстоюють власні території. Чи витримають ці випробування справжня дружба і справжнє кохання? Чи правильне місце вказали їм зоряні предки? І головне — чи зможуть коти зрозуміти, що найнебезпечніший ворог причаївся не в хащах навколо, а серед них самих?

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Ерін Гантер

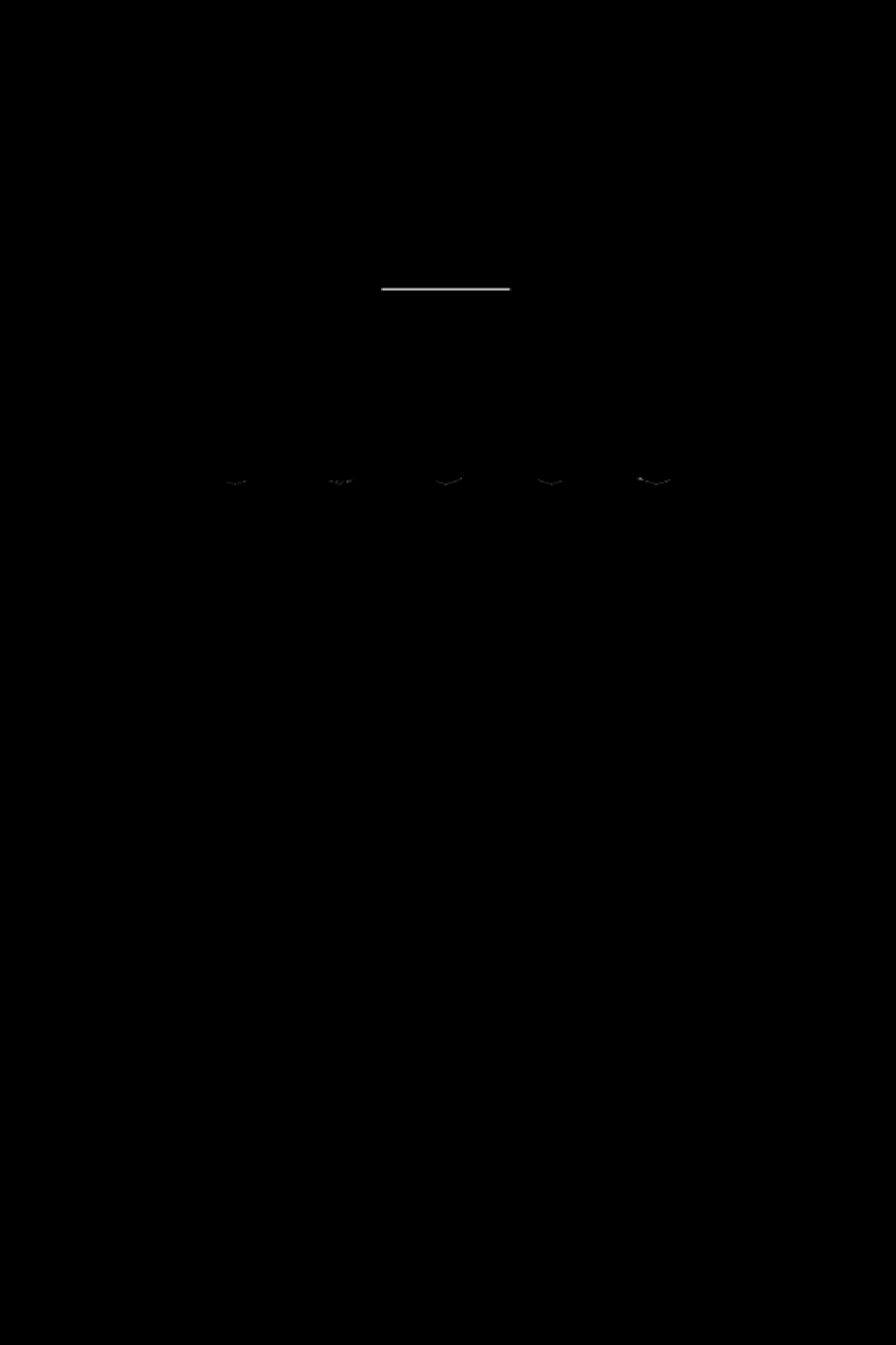

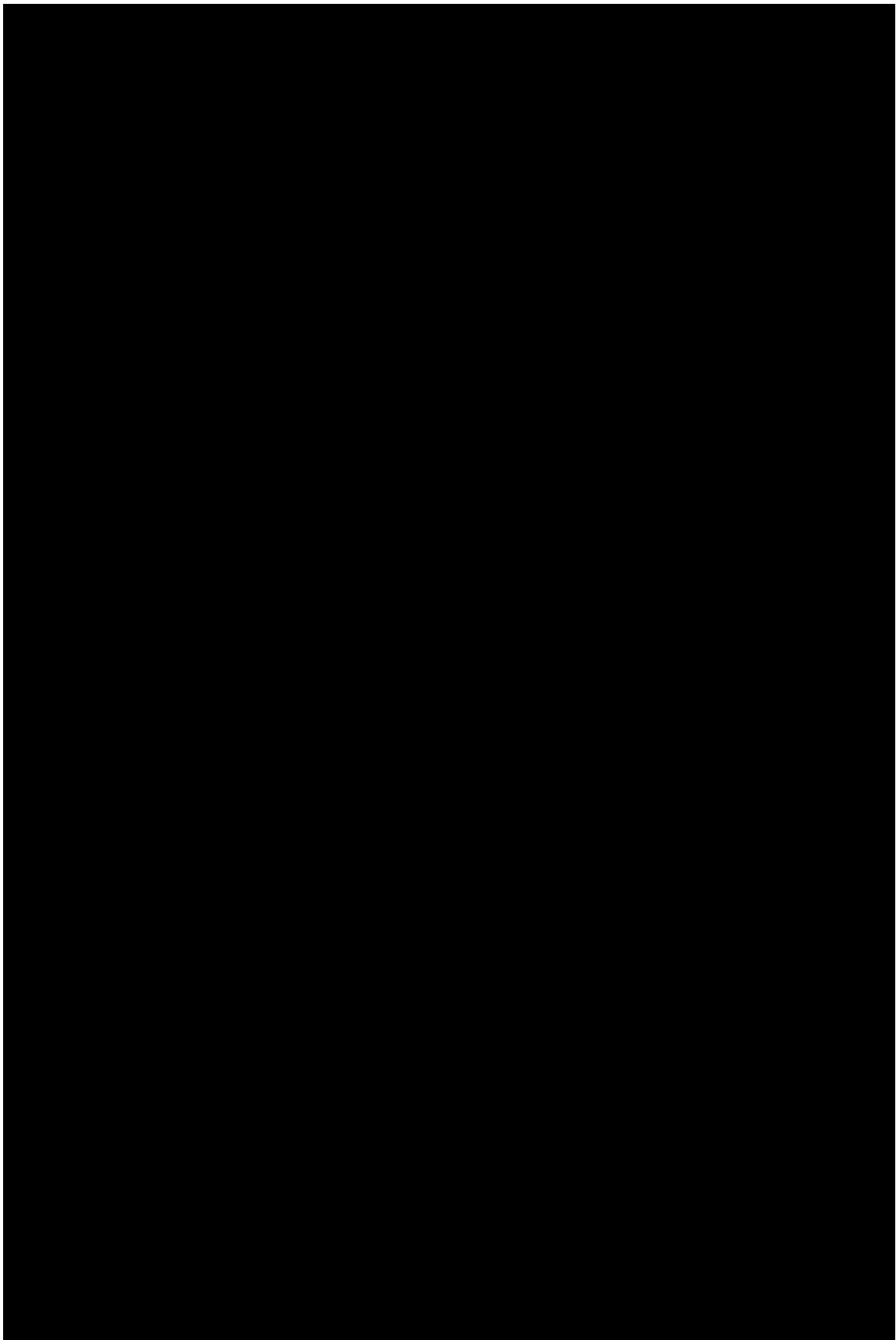
КОТИ ВОЯКИ

Стожари

Перш ніж настане мир,
кров проллє кров, і озеро стане багряним.

Стожари

Erin Hunter
WARRIORS

The New Prophecy
Book Four: Starlight

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котячих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Цикл «Нове пророцтво»
Книга четверта: «Стожари»

Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2020

© Working Partners Limited, 2001

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., дизайн, 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-87-9

Аннотація

Пліч-о-пліч, лапа в лапу чотири Клани подолали нелегкий шлях до нового дому, де на зголоднілих, виснажених котів чекає безліч здобичі, але ще більше — небезпек. Тепер вони мають забути все, що їх єднало, і знову стати суперниками, які відстоюють власні території. Чи витримають ці випробування справжня дружба і справжнє кохання? Чи правильне місце вказали їм зоряні предки? І головне — чи зможуть коти зрозуміти, що найнебезпечніший ворог причаївся не в хащах навколо, а серед них.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраво-рудий кіт.

Воєвода

Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.

Медикицька

Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею.

Шипокіготь — золотисто-карий смугастий кіт.

Золошуб — сірий плямистий кіт із синіми очима.

Ожинокіготь — темний брунатний кіт із бурштиновими очима.

Сажошуб — світло-сірий кіт.

Дощовус — сірий кіт із блакитними очима.

Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима.

Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Листолапка — світло-кара плямиста кицька з бурштиновими очима та білими лапками. Учениця медикішки.

Вивірколапка — яскраво-руда кицька із зеленими очима.

Косариколап — довголапий котик із коричневим животиком та жовтими очима.

Білолапка — струнка зеленоока киця.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Морозошубка — красива біла кішка з блакитними очима.

Золотоквітка — біло-руда кішка.

ТІНЬОВИЙ Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький кіт.

Вояки

Вохрошубка — норавлива темна кицька із зеленими очима.

Кедросерд — темно-сірий кіт.

Дубошуб — невеликий коричневий кіт.

Горобинокіготь — рудий кіт.

Королеви

Маківка — довгонога світлокоричнева кішка.

Старійшини

Носошморг — невеликий сіро-білий кіт, колишній медикіт Клану.

Валун — худий сірий кіт.

Річковий Клан

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — струнка, граційна кішка зі сріблястим хутром.

Медикіт

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром.

Вояки

Шулікокриг — сильний кіт із лискучим темним хутром та синіми очима.

Бурешуб — темно-сірий кіт із бурштиновими очима.

Діжкохвоста — огрядна темнокоричнева кішка із зеленими очима.

Чорнокіготь — димчастий чорний кіт.

Важкоступ — опасистий смугастий кіт.

Королеви

Мохошубка — муруга кішка.

Світоквітка — блідо-сіра кішка.

Вітряний Клан

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — смугастий кіт.

Клаптевух — смугастий темний кіт.

Павотеніг — темно-сірий смугастий кіт.

Золоніжка — сіра кішка.

Воронокрил — дрібний темносірий кіт із блакитними очима.

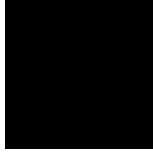
Королеви

Білохвістка — невелика біла кішка.

Старійшини

Ранньоквітка — муруга кішка.

Вівсовус — кремово-коричневий смугастий кіт.

Коти поза Кланами

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу.

Круколап — гладкий чорний кіт, який мешкає на фермі з Ячменем.

Саша — руда самотниця.

Димок — мускулястий сіро-білий кіт, який мешкає у шпихлірі біля конярки.

Маргаритка — кішка з довгим кремово-коричневим хутром, яка живе з Димком.

Пушинка — невеличка сіро-біла кішка, яка живе з Димком та Маргариткою.

Ця книга належить *Видавництво «АССА», м. Харків.*

Пролог

Місяць залив світлом пагорб, і лише навколо густої стіни терну запали важкі тіні. Кущі оточували лощовину з кам'яними схилами, які круто збігали до озера у формі повні. На півдорозі до верхівки з-поміж двох зарослих мохом каменюк витікало джерельце і, поблискуючи, мов рідкі зорі, стікало до озера.

Раптом гілки зашелестіли й розступилися — на вершину звору вийшли коти і попрямували вниз до води. Їхнє хутро мінилося м'яким блідуватим сяйвом, а лапи залишали мерехтливі морозяні відбитки на моху.

Першою до озера дійшла плямиста кішка. Вона захоплено роззирнулася і муркнула:

— Так. Це те місце.

— Твоя правда, Плямолистко. Ми не помилилися, коли обирали чотирьох котів, які мали вивести Клани з лісу, — долинула відповідь від блакитно-сірої воячки, котра підійшла з іншого боку лощовини. Вона зістрибнула з прискалка і стала напроти плямистої кішки. — Але у Кланів попереду ще важке завдання.

Плямолистка поволі кивнула.

— Так, Синьозірко. Їхня відвага та віра пройдуть важкі випробування. Але якщо вони дійшли вже сюди, то не здадуться.

До кішок доєдналося більше вояків: вони збиралися навколо озера, аж доки улоговина не була встелена їхніми лискучими шубками.

— Наша подорож теж була нелегкою, — нявкнув один кіт.

— Нам було боляче залишати стежки, якими ми так довго ходили, — додав інший.

— Тепер доведеться навчитися ходити новими небесами, — у голосі Плямолистки лунала впевненість. Вона сіла на камінь біля струмка й обгорнула лапи хвостом. — Ми мусимо привести наші Клани до цього нового місця Зборища, де зможемо поговорити із провідниками та медикотами. Тоді це місце справді стане домом для п'яти Кланів.

Здійнялося згідливе мурмотіння, і в очах котів зблиснула надія.

— Вони зможуть ловити рибу в озері, — нявкнув один із вояків.

— А ловити здобич — на пагорбах і біля води, — додав інший. — Усім Кланам вистачить їжі, навіть у гололист.

Блакитно-сіра воячка досі виглядала схвильованою.

— Для життя потрібна не лише здобич, — нявкнула вона.

З-між натовпу наперед вийшов темно-рудуватий кіт.

— Вони вже не кошенята, — нетерпляче зауважив він. — Вони знають, як оминати Двоногів та їхніх собак. І так само й лисиць та борсуків.

— Не всі проблеми походять від Двоногів, — фокнула Синьозірка. Вона повернула голову і глянула котові в очі. — І не від лисиць із борсуками, Дубосерде. Ти знаєш це не гірше за мене. Клани можуть самі принести собі проблеми.

Вояки стурбовано презирнулися, але Дубосерд схилив голову.

— Звісно. І так завжди буде. Це частина того, що означає бути вояком.

— Проблеми зсередини приносять найбільшу небезпеку, — пролунав новий голос, глибокий і скрипучий.

Синьозірка рвучко розвернулася, здибивши хутро на загривку, і витріщилася на непрохану гостю, яка стояла на вершині звору. Вона була завелика й заміцна, як на кішку. Здавалося, неначе то згусток темряви увійшов у кільце з тернових кущів, — коти могли розпізнати тільки широкі мускулясті кінцівки і поблиск маленьких яскравих очей.

За кілька митей Синьозірка розслабилася.

— Вітаю, подруго, — нявкнула вона. — Зореклан приносить тобі подяку. Ти добре виконала своє завдання.

— Мало я зробила, — відповіла незнайомка. — Ці коти свою долю зустріли з відвагою.

— Клани пройшли довгий шлях і зазнали багатьох страждань, яких ми не в силі були полегшити, — погодилася Плямолистка. — Вони продовжували йти, навіть коли ми втратили їхній слід у горах, на стежках іншого Племені. Зараз їм належить знову навчитися бути чотирма Кланами, — вона спохмурніла. — Це принесе багато болю, особливо для тих, хто разом ішов до Сонцеспаду. Їм нелегко буде забути про свою дружбу.

— Вони повинні розділити між собою території якомога швидше, — прогуркотів голос Дубосерда. — Почнуться проблеми.

— Кожен вірний вояк хотітиме найкращого для свого Клану, — нявкнула Синьозірка.

— Якщо в них буде Клан, за який боротися, — відповів Дубосерд, — а не за себе.

— Від цього й походить небезпека, — промурмотів схвильований голос. Кіт із блискучим чорним хутром глядів на сріблясту поверхню води, наче бачив, як небезпека здіймається звідти гігантською рибиною. — Я бачу одного кота, спраглого незаслуженої влади...

— Незаслуженої? — стрункий кіт зі скривленою щелепою скочив на лапи з іншого краю озера, наїжачивши хутро на плечах. — Ночезоре, як ти смієш казати, що вона «незаслужена»?

Під хутром чорного кота прокотилася хвиля, і він підвів погляд.

— Гаразд, Кривозоре, поки незаслужена, — нявкнув він. — Цьому коту слід навчитися терпінню. Влада — це не здобич, яку треба впіймати, перш ніж утече.

Кіт із викривленою щелепою знову сів, хоч у його очах досі палахкотів гнів.

— То ти б хотів, щоб наші вояки стали боязкими, ніби миші? — пробурмотів він.

Ночезір примружив очі й смикнув кінчиком хвоста, але не встиг вимовити ні слова у відповідь, коли це наперед вийшла густошерста сіра кішка із плескатою мордою і палючими очима. Вона стала біля Плямолистки на порослому мохом березі озера і заглянула у воду. За кілька митей водою пустилися кола, які починалися з центру озера й розходилися до берегів.

Сіра кішка підвела голову.

— Я побачила, що станеться, — прогарчала вона. — Попереду темні часи.

Хвиля тривоги пронеслася натовпом котів, наче вітер сколихнув очерет, але ніхто не посмів спитати вголос.

— Ну? — порушила мовчанку Синьозірка. — Жовтоікло, розкажи нам, що ти маєш на увазі.

Сіра кішка завагалася.

— Я не певна, що саме побачила, — зрештою кркнула вона. — А вам не сподобається те, що я маю сказати. — Жовтоікла заплющила очі, а коли знову заговорила, її голос був глибший і тихіший, ніж до

цього, так що всім довелося прислуховуватися. — *Перш ніж настане мир, кров проле кров, і озеро стане багряним.*

Синьозірка заціпеніла, похиливши голову, й задивилась у воду. Поверхнею розтікалася червона пляма, розповзаючись навсібіч, доки вода не забарвилася в багрянець. Здавалося, що то були відблиски вогненно-червоного світанку, та над лощовиною між хмар досі висів місяць.

Понад котами пронісся нажаханий зойк. Плямолистка підійшла вперед, тремтячи, і з відчаєм вдивилася у воду, ніби шукала там якогось спростування зловісного пророцтва Жовтоїклої.

— Ти намагаєшся побачити, що станеться з Вогнезором? — лагідно спитала її Синьозірка. — Не побивайся так, Плямолистко. З-поміж усіх котів ти найкраще знаєш, що ми нічого не можемо вдіяти.

Плямолистка підвела голову, а в її очах спалахнули рішучі вогники.

— Я готова на все, щоб допомогти Вогнезору, — прошипіла вона. — Я захищатиму його всією силою Зореклану.

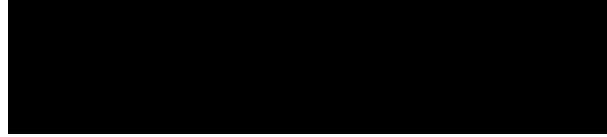
— Але навіть цього може бути не досить, — застерегла її Синьозірка.

Вояки Зореклану почали відходити від озера й підніматися схилом, прослизуючи поміж тернових кущів. Зрештою їхні мерехтливі шубки зникли, і тільки місяць на воді освічував лощовину.

Істота в тінях затрималася на мить, мовчки спостерігаючи, доки не щезнув останній кіт. Тоді обтрусилася, і місячний промінь ліг на її кремезні плечі.

— Півноче, це не твоє місце, — прогарчала вона до себе. — Більше нема робити, — замовкла, а тоді додала: — Можливо, ще раз я з Кланами зустрінусь. Захмарений прийдешній час.

І, коли борсучиха повернулася, щоби пройти крізь терновий кущ, місяць освітив широку білу смугу на її голові. Північ пішла, і в лощовині стало порожньо.

Розділ 1

Ожинокіготь стояв на верхівці схилу й дивився на пазури сріблястого вогню, що відбивався в озері в долині. Клани знайшли новий дім, як і обіцяла Північ. Зореклан чекав на них, і вони нарешті були в безпеці від потвор Двоногів.

Навколо мурмотіли між собою вояки з усіх чотирьох Кланів, непевно вглядаючись у темний незнайомий простір біля підніжжя схилу.

— У цьому світлі неможливо що-небудь роздивитися, — Ясносерда, рудо-біла Громова воячка, повернулася так, щоби здоровим оком оглянути весь краєвид.

Її партнер Хмарохвіст смикнув хвостом.

— Не думаю, що буде ще гірше. Згадай, через що нам довелося пройти, щоб сюди дістатися. Ми можемо відбитися від будь-кого, хто ходить на чотирьох.

— А від Двоногів? — запитала Бурошубка, воєвода Тіньового Клану.

— Ця подорож нас виснажила й ослабила, — додав Чорнокіготь з Річкового Клану. — Лисиці та борсуки можуть нас легко вистежити, якщо ми будемо необачні.

Ожинокіготь здригнувся від страху, але тоді розправив плечі. Зореклан не привів би їх сюди, якби не вірив, що Клани можуть вижити на нових землях.

— Чого ми чекаємо? — пролунав новий голос. — Ми тут усю ніч простовбичимо?

Ледь чутно муркнувши від сміху, Ожинокіготь повернувся до своєї товаришки Вивірколапки, яка стояла прямо за ним. Руда новачка рвала лапами пружну траву, а її зелені очі блищали від нетерплячки.

— Ожинокігтю, глянь! — муркнула вона. — Ми це зробили! Ми знайшли наш новий дім!

Вона підібгала під себе задні лапи, готова кинутись униз схилом, та не встигла ворухнутися, як крізь натовп котів протиснувся Вогнезір і став перед нею.

— Почекай, — Громовий провідник кінчиком хвоста лагідно торкнувся її плеча. Підемо разом, обережно, щоб не втрапити в халепу. Може, це місце й заповідав нам Зореклан, але ж вони не казали залишити наші мізки в лісі.

Новачка поважно кивнула і відступила, але коли кинула погляд на Ожинокігтя, той побачив, що її очі досі блищать від захвату. Для Вивірколапки кінець їхньої подорожі ніяк не міг бути страшним.

Вогнезір підійшов до Чорнозора та Леопардозірки, провідників Тіньового та Річкового Кланів.

— Пропоную послати наперед патруль, — нявкнув він. — Лише кілька котів, щоб дізналися, як там унизу.

— Хороша ідея, але ми ж не можемо просто стояти і чекати, коли вони повернуться, — відповіла Леопардозірка. — Ми тут зовсім незахищені.

Чорнозір згідливо крекнув.

— Якби зараз надійшов лис, він би міг без проблем вкрасти слабших котів.

— Але нам потрібно відпочити, — долучився до дискусії Багнокіготь із Вітряного Клану. Його провідник, Високозорий, лежав на землі трохи віддалік, а над ним схилився медикіт Короморд. — Високозорий не може далі йти.

— Тоді відішлімо патруль негайно, — запропонував Вогнезір, — а решта буде повільно просуватися вперед, аж доки ми не знайдемо якесь більш безпечне місце. Так, Багнокігтю, — додав він, коли Вітряний воєвода розтулив рота для заперечення, — ми всі втомлені, але нам буде легше заснути не на відкритому схилі, як тут.

Чорнозір підкликав Бурощубку, а Леопардозірка махнула хвостом своїй воєводі Мрячконіжці.

— Підіть до озера, але не далі, та одразу повертайтеся, — наказала Леопардозірка. — Дізнайтеся все, але якомога швидше, і не ходіть по відкритому.

Воєводи смикнули вухами, а тоді розвернулися і помчали вниз, пригинаючись близько до землі; за кілька митей вони вже зникли у сутіні.

Вогнезір провів їх поглядом, а тоді гукнув до всіх вояків навколо. Багнокіготь відійшов назад до Високозорого і допоміг йому

підвестися. Коти зібралися за провідниками Громового, Річкового та Тіньового Кланів і почали спускатися до озера.

— Що сталося? — запитала Вивірколапка, побачивши, що Ожинокіготь не ворухнувся. — Чому ти закляк, наче наляканий заєць?

— Я хочу... — Ожинокіготь помітив свою сестру Вохрошубку, яка проходила трохи віддалік, і підкликав її кивком. — Я хочу, щоб ми зійшли вниз усі разом, — сказав він, коли до них підійшла плямиста кішка. — Усі, хто ходив у першу подорож.

Із шести котів, які багато місяців тому залишили ліс у пошуках нового дому, повернулися четверо. Окрім безпечного місця для своїх Кланів, вони здобули в цій подорожі ще дещо: міцну дружбу, твердішу за камінь і глибшу за безмежні води, що омивали скелі того місця, де жила борсучиха Північ.

Зараз Ожинокіготь хотів ще раз здійснити невелику мандрівку із друзями, перш ніж їх розділять обов'язки перед своїми Кланами.

Вохрошубка згідливо муркнула. Зустрівшись із сестрою поглядом, Ожинокіготь збагнув: вона теж розуміла, що їм невдовзі знову доведеться стати ворогами і що наступного разу вони можуть зустрітися в битві. Біль розлуки стискав йому серце, і він притулився до Вохрошубки, відчуваючи на вусах її тепле дихання.

— Де Воронокрил? — запитала вона.

Ожинокіготь підвів погляд і помітив юного Вітряного вояка, який за кілька хвостів від них стривожено крокував біля Високозорого. Вітряний провідник був настільки виснаженим, що ледве переставляв лапи. Довгий хвіст волочився по землі, і старий кіт важко спирався на мурого вояка Одновуса. Вітряний медикіт Короморд із занепокоєним виразом обличчя йшов неподалік.

— Агов, Воронокриле! — гукнула Вивірколапка.

Вітряний кіт підбіг до неї.

— Чого вам?

Ожинокіготь проігнорував його недружелюбну інтонацію. У Воронокрила був досить гострий язик, який часто різав вуха, але якщо загрожувала справжня небезпека, він був готовий битися за своїх друзів до останнього подиху.

— Ходи до озера разом з нами, — попросив Ожинокіготь. — Я б хотів, щоб ми закінчили цю подорож так, як почали, — разом.

Воронокрил похилив голову.

— Без сенсу, — пробурмотів він. — Ми більше ніколи не будемо разом. Бурешуб тепер живе в горах, а Перохвоста померла.

Ожинокіготь лагідно провів хвостом по плечу вояка. Він поділяв його жаль за вродливою Річковою кішкою, яка пожертвувала життям, щоби врятувати Воронокрила та котів Племені від жахного левокота, званого Гострозубом. А тоді брат Перохвостої Бурешуб залишився із Племенем Стрімкої Води, бо був закоханий у їхню звіроловицю Студню. Ожинокіготь гірко за ним сумував, але знав, що його сум не зможе зрівнятися з тою агонією, яку пережив Воронокрил через смерть подруги.

— Перохвоста зараз із нами, — мовила Вивірколапка, підійшовши до них. Її очі світилися силою віри. — І якщо ти, Воронокриле, цього не розумієш, то ти більш мишомізкий, ніж я думала. А Бурешуба ми ще побачимо, я впевнена. Звідси ближче до гір, ніж із лісу.

Воронокрил протяжно зітхнув.

— Гаразд, — нявкнув він. — Ходімо.

Більшість котів уже пройшли повз них, обережно переходячи через незнайому територію і тримаючись при купі, як і під час цієї небезпечної мандрівки сюди. Трохи попереду Ожинокіготь побачив Мільгокрилу, медикішку Річкового Клану, яка йшла біля групи новаків з усіх чотирьох Кланів. Маківка, Тіньова королева, з труднощами вела своїх кошенят униз; Хмарохвіст із Ясносердою з Громового Клану підбігли, щоб допомогти, і взяли по кошеняті в зуби. Трохи нижче схилом Кедросерд, сірий Тіньовий кіт, крався уздовж тернових заростей, зиркаючи на всі боки, — він пантрував лисиць і борсуків, які могли шукати легкої здобичі.

Якби Ожинокіготь не знав цих котів усе своє життя, він ніколи не зміг би відрізнити один Клан від іншого; вони йшли пліч-о-пліч, допомагаючи одне одному. Громовий вояк похмуро подумав, чи довго ще їм так жити, перш ніж вони знову розділяться, і наскільки болісним стане цей поділ.

Раптом почувся нетерплячий вигук Вивірколапки: «Ожинокігтю, ходімо, або ми тебе тут лишимо — будеш сам ночувати!» — і вояк побіг униз, часто спиняючись, щоби вдихнути нічне повітря. Запах котів був найсильніший, але за ним відчувалися запахи мишей, полівок

і кролів. Він уже й не пам'ятав, коли востаннє їв. Провідники ж дозволять їм скоро піти на лови?

Він уже почав подумки смакувати свіжину, як зненацька його повернуло до тьми шипіння Вохрошубки, яка йшла на кілька хвостів попереду.

— Поглянь на це, — форкнула Тіньова воячка і показала на щось хвостом.

Ожинокіготь запряв вухами, побачивши тонку сітчасту огорожу Двоногів, що сяяла, ніби велетенська павутина у блідому призахідному світлі. Двоє чи троє інших котів також спинилися і сторожко на неї глянули.

— Я так і знала, що ми рано чи пізно побачимо Двоногів! — нявкнула Вивірколапка і бридливо смикнула хвостом.

Ожинокіготь знову покуштував повітря. Він почув запах Двоногів, але той був слабкий і застояний. Був ще один запах, менш знайомий, і йому знадобився деякий час, щоб його пригадати.

— Коні, — підтвердив його здогадку Воронокрил. — Он там стоїть один.

Він показав кудись хвостом, і, простеживши поглядом, Ожинокіготь побачив велику темну постать, яка стояла під деревами трохи віддалік за огорожею. Йому здалося, що там був ще один кінь, хоч у тінях було важко роздивитися.

— Що таке коні? — схвильовано нявкнула Білолапка, заглядаючи крізь сітку.

— Через них нема чого переживати, — заспокоїв її Клаптевух із Вітряного Клану, торкнувшись плеча новачки кінчиком хвоста. — Вони іноді пробігали через нашу територію, несучи на спинах Двоногів.

Білолапка закліпала, наче не могла в це повірити.

— Ми також бачили коней, коли ходили до Сонцеспаду, — додав Ожинокіготь. — Вони нас зовсім не помітили, коли ми переходили їхнє поле. Стерегтися треба не коней, а Двоногів, які за ними доглядають.

— Я не бачу жодного гнізда Двоногів, — зауважила Вохрошубка. — Може, ці коні самі про себе дбають.

— Будемо сподіватися, — нявкнув Ожинокіготь. — Самі коні нас займати не повинні.

— Але треба триматися подалі від їхніх великих лап, — додала Вивірколапка.

Коти рушили вздовж огорожі Двоногів, аж доки не дійшли до гаю, де зібралася решта котів. Роззирнувшись навколо, Ожинокіготь помітив Попелюшку, Громову медикішку, та її новачку Листолапку — сестру Вивірколапки.

— Що сталося? — запитала Вивірколапка. — Чому ми зупинилися?

— Патруль щойно повернувся, — пояснила Попелюшка.

Простеживши за її поглядом, Ожинокіготь побачив провідників чотирьох Кланів та Вітряного воєводу Багнокігтя, які стояли тісним гуртом біля пенька. Мрячконіжка та Бурешубка, яких і вислали в патруль, дивилися на них. Інші коти посідали на низьку пружну траву навколо пня, раді трохи перепочити.

Ведучи за собою інших, Ожинокіготь пробрався крізь натовп достатньо близько, аби чути, що говорили провідники Кланів.

Мрячконіжка саме доповідала:

— Земля біля озера дуже вогка. До ранку немає сенсу йти далі. Ми можемо загубити когось у болоті.

— Тіньовий Клан звик до мочарів, — нагадав їй Чорнозір, перш ніж встиг відповісти будь-хто інший із провідників. — Але ми залишимося з вами, якщо ви хочете, — він так це сказав, ніби Тіньовий Клан робив іншим величезну послугу тим, що не йшов далі розвідувати територію.

Ожинокіготь примружив очі. Щось надто швидко Клани почали сперечатися між собою за нові землі. Він уже звик, що його оточували всі чотири Клани, ігноруючи розбіжності, які розділяли їх, доки сягала пам'ять. А ще він боявся, що одні коти були більш ослаблені та втомлені за інших, і тому будь-який конфлікт міг принести невиправдані й непотрібні втрати.

Він сподівався, що провідники вирішать заночувати на місці. Високі пагорби захищали їх від вітру, а дерева забезпечували прихисток. Із тіней долинав сильний запах здобичі, і в Ожинокігтя вже лапи свербіли піти на полювання.

— Я гадаю, нам варто залишитись тут, — нявкнув Вогнезір, і Ожинокіготь полегшено зітхнув. — Нам усім потрібно відпочити,

а біля озера, схоже, не дуже комфортно.

Леопардозірка погодилася. Та не встиг Вогнезір домовити, як Високзорий звалився на бік і, тяжко дихаючи, ліг, ніби не міг більше ступити ні кроку. Багнокіготь підійшов до нього, нашвидку обнюхав і щось шепнув на вухо.

— Високзорий здається таким виснаженим, — промурмотів Ожинокіготь до Воронокрила. — Це ж його останнє життя?

Воронокрил кивнув із серйозним виразом.

— Тепер йому буде краще, — нявкнув він, хоч Ожинокіготь підозрював, що юний вояк переконував себе не менше, ніж його.

Чорнозір застрибнув на пень. Великий білий кіт стояв із високо задертим хвостом, упершись своїми могутніми чорними лапами у тверду деревину. Він видав клич ватажка, і всі обличчя повернулися до нього.

— Коти всіх Кланів! — гукнув він, коли підійшли останні відсталі. — Ми дійшли до місця, яке нам обіцяв Зореклан, але ми всі втомлені та голодні. Зупинимося тут, щоб відпочити.

— А хто казав йому говорити від усіх провідників? — буркнула Вивірколапка. Її зелені очі обурено блиснули, але Ожинокіготь, помітивши неподалік кількох Тіньових вояків, стишив її легким доторком хвоста.

— А що зі свіжиною? — вигукнув якийсь кіт позаду.

— Почекаємо до світанку, — відповів Чорнозір. — Тоді здобич попрокидається, і нам вистачить на всіх.

— А тим часом треба виставити вартових, — додав Вогнезір, заскочивши на пень до Чорнозора, так що Тіньовому провіднику довелося відступити на крок. — Воєводи, виберіть двох чи трьох вояків, які зможуть постояти на варті. Нам зараз не потрібні напади бродячих лисиць.

Багнокіготь, який уже заміняв провідника Вітряного Клану, оскільки Високзорий ослаб, згідливо нявкнув. Услід за ним погодилась Річкова провідниця Леопардозірка. Коротке віче закінчилося, і коти почали шукати собі місця для ночівлі. Короморд допоміг Високзорому підвестися і дійти до кущика високої трави, де втомлений Вітряний провідник знову ліг, тремтячи всім тілом — від

носа до кінчика хвоста. Одновус сів біля нього і почав лагідно вилизувати його хутро.

— Треба буде допомагати, — нявкнув Воронокрил і побіг до решти Вітряних котів.

Вохрошубка поноськалася зі своїм братом.

— Я краще піду до Бурошубки, — нявкнула вона. — Побачимось пізніше, Ожинокігтю.

Вона розвернулась і подалася до свого Клану, який зібрався навколо Тіньової воєводи.

Ожинокіготь задумався, чи варто йому зголошуватися на нічну варту. Хоч він став вояком всього чотири сезони тому, Громовий Клан зараз потребував кожного kota — особливо через те, що вони втратили свого воєводу перед тим, як залишили ліс. Ожинокіготь здригнувся, пригадавши, як Сіросмуга спіймали Двоноги і відвезли кудись у своїй потворі. Він глянув на Вогнезора, який роздавав накази Карохвістці та Орлякошубові. Вояк здогадався, що поки що не знадобиться провідникові, тож роззирнувся навколо, шукаючи, кому ще може бути потрібна його поміч.

У тінях під деревами він помітив Порохошуба разом з його партнеркою Папоротехмаркою та їхнім сином Березком — єдиним, хто з їхнього останнього виводку пережив голод у лісі. Папоротехмарка сиділа біля Довгохвоста, який лежав у траві, і схвильовано торсала його носом. Довгохвіст був лише на кілька сезонів старший за Порохошуба, але мусив приєднатися до старійшин, коли втратив зір; ця мандрівка була для нього особливо складною. Поруч із ним, з іншого боку, вместилася Злотоквітка, мати Ожинокігтя й найстарша королева у Громовому Клані. Ожинокіготь раптом із болем усвідомив, наскільки виснаженою вона була, якщо могла тільки лежати й тулитися своїм теплим хутром до Довгохвоста.

Порохошуб торкнувся плеча смуганя.

— Ходімо, Довгохвосте, — нявкнув він. — Тепер уже недалеко.

Вивірколапка підбігла допомогти, а Ожинокіготь помітив захищене місце, де за кілька хвостів від куртини западала земля; там росла густа трава і кілька присадистих кущів.

— Може, влаштувати кубло он там? — запропонував він, показавши хвостом на те місце.

— Добра думка, — нявкнув Порохошуб і знову торкнувся носом старійшини. — Довгохвосте, все гаразд; зможеш спати, скільки захочеш, тільки треба перейти у більш безпечне місце.

Довгохвіст важко зіп'явся на лапи; Вивірколапка крокувала біля нього, обгорнувши хвостом його шию, щоб легше було вказувати шлях. Злотоквітка обперлась на плече Ожинокігтя, а Папоротехмарка повела за собою Березка.

— Сподіваюся, це і є те місце, яке ми шукаємо, — сказав Порохошуб, оглядаючи потомлених котів. — Бо далі йти вже ніхто не має сили.

Ожинокіготь не відповів. Він розумів, що Порохошуб має рацію, але не міг сказати напевне, чи це і є те місце, яке їм заповідав Зореклан. Ожинокіготь спостерігав, як інші коти прослизують між гілками і вмощуються на купках сухого листя під кущами. Краєм ока помітивши Листолапку, яка пройшла повз них із повним ротом моху для підстилки, він пригадав беззастережну віру новачки в те, що їхні предки-вояки пішли в цю подорож разом із ними. Якби ж він міг почуватися так само впевнено... Весь цей час Ожинокіготь вірив, що всі проблеми минуть, як тільки коти знайдуть собі нові землі. Та зараз, збентежений незвичною обстановою, він побачив, що все лише починається.

Його думки увірвав голос Вивірколапки:

— Порохошубе, хочеш, щоб ми для вас щось вполювали?

Виховник легенько торкнувся її вуха хвостом.

— Ні, ми всі пополюємо пізніше. Поглянь на себе — ти ж спиш на ходу. Підіть з Ожинокігтем відпочиньте.

— Гаразд, — широко позіхнула Вивірколапка.

— Як щодо того куща ялівцю? — Ожинокіготь повів її до місцинки за кілька хвостів вище і заліз під найнижчі гілки.

Вивірколапка пролізла за ним і згорнулася в міцний клубочок, накривши носа хвостом.

— Добраніч, — нерозбірливо промурмотіла вона.

Ожинокіготь ще пововтузився під кущем, доки не зробив собі зручне кубельце. Згорнувшись біля Вивірколапки, вдихнув її теплий, знайомий запах. Він був радий, що Клан ще не мав нормального табору, де вояки і новачки повинні спати окремо. Йому подобалося

спати поруч із Вивірколапкою, і, вже засинаючи, Ожинокіготь усвідомив, що сумуватиме за цим. А потім сон огорнув його м'якою чорною хвилею.

* * *

Сни Ожинокігтя були темні й плутані. Він шукав чогось посеред густого лісу, але не міг згадати, чого саме, і кожна стежка різко обривалася в заростях шипшини чи непрохідних стінах терну. Відчайдушно намагався пробитися, але гілки боляче кололи його в боки.

— Ожинокігтю, прокидайся! Спиш не знати скільки! Ти що, вирішив, що ти їжак?

Ожинокіготь розплющив очі й побачив Вивірколапку, яка торсала його передньою лапою. Водянисте жовтаве світло просочувалося крізь гілля лелича^[1].

— Уже ранок, — не вгавала Вивірколапка. — Ходімо на полювання. Ну, якщо нарешті вийдеш зі сплячки.

Ожинокіготь закліпав, зіп'явшись на лапи, а тоді обтрусився від сухого листя й вийшов за Вивірколапкою надвір.

Сум'яття його сну розчинилося, коли він пригадав, куди прийшли Клани. Але, вперше оглянувши пейзаж при світлі дня, знову відчув тривогу. Чи зможуть вони колись назвати домом це незнайоме місце?

Холодний вітер брижив поверхню озера і шелестів рогозою біля берега. Блискуча сіра вода простягалася перед Ожинокігтем, доки сягало око; світіння над пагорбами, що здіймалися з одного боку, віщувало близькість світанку. Позаду, там, звідки вони прийшли, земля полого спускалася до голого пустиря. Огорожа Двоногів простягалася вздовж нього, і в усе яскравішому світлі Ожинокіготь розрізняв кілька Двоножачих гнізд удалині. Він ледь чутно мугикнув: у таких малих гніздах не могло поміщатися багато Двоногів, та й вони були достатньо далеко, щоб не займати Клани.

З одного боку озера, під пагорбами, розляглася пляма, схожа на сіро-зелений туман; Ожинокіготь зрозумів, що то було сонмище безлистих гілок, яке простягалося уздовж берега ген до ґруня. Він аж повеселів на думці, що скоро знову опиниться між деревами, хоч і незнайомими.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ